

ชุดนวนิยายผจญภัยลึกลับในป่าดงพงพีเมืองไทย

ล่าองไพร

เสือกึ่งพุทธกาล

น้อย อินทนนท์

น้อย อินทนนท์ นามปากกาของ มัลย์ ชูพินิจ (๒๔๔๙-๒๕๐๖)

เกิดที่กำแพงเพชร เรียนหนังสือที่โรงเรียน
บพิตรพิมุข เทพศิรินทร์ และจบชั้นมัธยมบริบูรณ์
จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เคยรับราชการ
เป็นครูอยู่ระยะหนึ่ง หลังจากนั้นได้ใช้ชีวิตในการ
เขียนหนังสือตลอดเวลา ๓๕ ปี

ครูมัลย์เป็นนักหนังสือพิมพ์และนักเขียน
ชั้นครูซึ่งมีอัจฉริยะยากจะหาผู้ใดทัดเทียม เขียน
ได้ทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นนวนิยาย เรื่องสั้น บท-
ความ สารคดี ตลอดจนคอลัมน์เกี่ยวกับหนังสือ
โทรทัศน์ กีฬา ฯลฯ โดยใช้นามปากกาต่างๆ กัน
ที่รู้จักกันดีก็คือ “ม. ชูพินิจ” “น้อย อินทนนท์”
“อินทนนท์น้อย” “เรียมเอง” “แม่เองค์”
“นายฉันทนา” “ลดาภิรักษ์” “สมิงกะหรง”
“แป๊ะตลิ่งกรอบ” ฯลฯ

ไม่เพียงเป็นที่รู้จักนับถือด้านงานประพันธ์
และงานหนังสือพิมพ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ
เท่านั้น ครูมัลย์ยังได้อุทิศตนด้านการบำเพ็ญ
ประโยชน์แก่สังคมและเพื่อนมนุษย์อีกด้วย จนได้
รับเกียรติสูงสุด ซึ่งนักหนังสือพิมพ์น้อยคนจะพึง
ได้รับ คือได้รับแต่งตั้งเป็นวุฒิสมาชิกและได้รับ
พระราชทานปริญญาดุษฎีศาสตรดุษฎีบัณฑิต
กิตติมศักดิ์ จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อีกด้วย

ปก :

จากภาพวาดชุดชีวิตป่า ของ
สนั่น ศิลากรณ์

(พ.ศ. ๒๔๖๒-๒๕๒๙)

น้อย อินทนนท์

ล่องไพร

ตอน
เสือกึ่งพุทธกาล

สำนักพิมพ์ กระท้อน ป.อ.

ISBN 978-974-22590-3-7

ล่องไพร

อันดับที่ ๑๐

เสือกิ่งพุทธรกาล

ผู้จัดพิมพ์ชุดล่องไพร

๒๔๙๔ สำนักพิมพ์พิทยาคาร

๒๕๐๙ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๕๒๔ สำนักพิมพ์บรรณกิจ

๒๕๓๓ – ๒๕๕๕ สำนักพิมพ์ กระท้อนม ป.ล.

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจาก

มูลนิธิมาลัย ชูพินิจ

www.krumalai.com

ชนิษฐา (ชูพินิจ) ณ บางช้าง

บรรณาธิการ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ กระท้อนม ป.ล.

พิมพ์ที่

บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด

เลขที่ ๔๕/๑๒-๑๔,๓๓ หมู่ ๔ ต.บางขุน

อ.บางกรวย จ.นนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทร. ๐๒-๘๗๙-๙๐๕๕-๖

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

เลขที่ ๑๑๗-๑๑๙ ถนนเฟื่องนคร ตรงข้ามวัดราชบพิตร

เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒-๒๒๕๕๕๓๖-๙

ราคา ๑๕๐.๐๐ บาท

จากสำนักพิมพ์

ในโลกนี้ยังมีสิ่งมหัศจรรย์... ลึกล้ำซับซ้อนที่เราพิสูจน์ไม่ได้อีกมากมาย แม้วงการวิทยาศาสตร์ทั่วไป บางครั้งก็ยังหาคำตอบเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวไม่ได้ และนี่เอง... ที่ “น้อย อินทนนท์” ได้นำมาผสมผสานด้วยจินตนาการลึกลับ รวมกับความสันตติจิตเจตนาของชีวิตป่า ตลอดจนความรู้ในด้านเผ่าพันธุ์มนุษย์ ซึ่งนักมนุษยวิทยาและนักโบราณคดีหลายชาติยังสนใจศึกษาค้นคว้าอยู่ในปัจจุบัน จนกลายเป็น “ล่องไพร” ตอน “เสือกิ่งพุทธกาล” ในมือของท่านขณะนี้

อีกสิ่งหนึ่งที่สำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล. ได้รับการได้ถามอยู่เสมอทั้งทางจดหมายและโทรศัพท์ก็คือ เหตุใดภาพปกล่องไพรบางเล่มจึงไม่มีในเนื้อเรื่อง ก่อนอื่นใครขอเรียนชี้แจงให้ทราบว่า การนำเสนอแต่ละเรื่องแต่ละตอนนั้น เราได้พยายามเลือกสรรภาพเขียนของ “สนั่น ศิลากรณ์” ซึ่งได้เขียนขึ้นจากความบันเทิงใจที่ได้อ่านล่องไพรโดยเฉพาะ แต่เนื่องจากท่านมิได้เขียนไว้ครบทุกตอน เราจึงต้องนำภาพเขียนอื่นเกี่ยวกับชีวิตสัตว์ป่ามาลงประกอบทดแทน ฉะนั้น ขอท่านผู้อ่านอย่าได้ยึดถือว่าเนื้อเรื่องในเล่มจะต้องตรงกับภาพปกเสมอไป

เพียงท่านได้ชื่นชมฝีมือการเขียนภาพของ “สนั่น ศิลากรณ์” และการเขียนเรื่องของ “น้อย อินทนนท์” ซึ่งทั้งสองท่านต่างมีความรักในธรรมชาติของป่าดงดิบ ตลอดจนการดำเนินชีวิตของสัตว์ป่านานาชนิดตรงกัน ก็มีคุณค่าที่สุดแก่จิตใจแล้วมิใช่หรือ

สุดท้ายนี้ สำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล. ขอขอบคุณท่านผู้อ่านทุกท่านที่ได้กรุณาติดตาม “ล่องไพร” ตั้งแต่ลำดับแรกถึงลำดับที่ ๑๐ และจะทยอยจัดพิมพ์จนครบชุดในเร็ววันนี้

เสื่อกิ่งพุทธกาล

ที่ห้วยแม่กระบาล	๓
การพบครั้งแรก	๑๕
เผชิญเสนอนรก	๒๗
อีกชีวิตหนึ่ง	๓๙
สิตา...นางกลางไพร	๕๐
หน้าในภาพ	๖๓
ท่านชาย!	๗๕
กลางทัพมดยักษ์	๘๘
ผาตะเลง!	๑๐๐
สัตว์ประหลาด	๑๑๓
โลกดึกดำบรรพ์	๑๒๗
โลกกลปาวสาน	๑๔๑
มนุษย์ปักกิ่ง	๑๕๕
ถิ่นมนุษย์ต่างยุค	๑๗๐
ระหว่างโลกทั้งสอง	๑๘๓
แมมมอธ!	๑๙๖
การเสี่ยงครั้งสุดท้าย	๒๑๑
อวสานเสื่อกิ่งพุทธกาล!	๒๒๕

๑

ที่ห้วยแม่กระบาล

แม้จะเป็นคืนวันเพ็ญ เหมฝนซึ่งปกคลุมท้องฟ้าจามา แต่เย็น และหนาแน่นขึ้นทุกขณะที่เวลาผ่านไป ก็ทำให้ทุกคนไม่สามารถจะมองเห็นอะไรได้ นอกจากภูมิประเทศที่แสงไฟใหญ่จากจีปกลางคันนั้นจะส่องถึง และสายฟ้าที่ซ่า ๆ นาน ๆ แลบบแลบปลาบขึ้นจะสาดสว่างไปทั่ว ประเดี้ยวคันนาที่กระแทกล้อหน้าและล้อหลังจนหัวสันหัวกลอน ประเดี้ยวป่าละเมาะเล็กและใหญ่ ที่สลับซับซ้อนเรียงรายอยู่สองฟากทาง ความเหน็ดเหนื่อยที่ต่างคนต่างได้รับมาจากการติดตามรอยสัตว์ตลอดวัน ทำให้ชายหนุ่มพรานสมัครเล่นขณะนั้นหมดความสนใจใดดีต่ออะไรทั้งสิ้น นอกจากที่ดั่งแคมป์อันเป็นจุดหมายปลายทางบนฝั่งแควน้อย กาแฟร้อน ๆ สักถ้วย เครื่องดื่มเย็น ๆ สักแก้ว แล้วก็เตียงสนามที่อ่อนนุ่มเพื่อพักผ่อน แขนขาที่ปวดเมื่อยระบบไปทั้งสองข้าง

อย่างไรก็ดี ขณะที่รถข้ามห้วยแม่กระบาล ผ่านป่าไผ่ออกมาสู่ทุ่งกว้างแห่งหนึ่งนั่นเอง ทุกคนก็สะดุ้งตื่นจากความง่วงงัวเงีย เมื่อรู้สึกว่จีปกลางคันนั้นห้ามล้อหยุดอย่างกะทันหันเสียงดังครี๊ดสนั่น ต่างคนต่างพุ่งไปข้างหน้า บ้างศีรษะกระแทกกับกระຈก บ้างกระแทกกันเอง ภาชนะที่ทำด้วยโลหะหล่นกราว ใครคนหนึ่งสับถ่อออกมาเบา ๆ เหมือนยังไม่หายงัวเงีย

ว่า

“บ้ารยะ ย่า จะหยุดก็ไม่ว่าบอก”

“อะไรกันวะ แก้ว?” อีกเสียงหนึ่งดังกระหึญถาม

“ผม...ผมบอกไม่ถูกครับ ดาเห็นเหมือนเสือใหญ่ตัวหนึ่งกระโดดข้ามทางรถไฟ” คนขับตอบ

ชายหนุ่มทั้งสองได้ฟังก็หัวเราะอย่างอ่อนใจ หันไปบอกสหายและคนนำทางทั้ง ๓ ในตอนหลังว่า

“อ้ายแก้วเอาอีกแล้ว ดาฝากโดยไม่เลือกกว่าจะเป็นเวลากลางวันหรือกลางคืน ง่วงก็เปลี่ยนมือให้สนั่นจับตึกว่า”

“ไม่ง่วงครับ ดาผมเห็นอย่างนั้นจริงๆ เสือตัวเบ้อเรอเทียว สูงราวกับม้าไทย ใหญ่ยาวราวกับม้าเทศ”

“เจ็ยวก็เหินจะยาวราวกับงาช้าง!”

“มันยาวราวกับงาช้าง!” คนขับรถตอบ

“อย่าให้มันมากไป อ้ายแก้ว!”

“พุทไธ้ มันอย่างนั้นจริงๆ คุณชาย ผมเห็นชัดกับลูกนัยน์ตาจริงๆ สว่างไปทั้งตัวราวกับลูกไฟ ผมสาบานให้ก็ได้” คนขับยืนยัน

“เฮอะ ลือเข้าไปข้างใน ให้สนั่นเขาจับตึกว่า!”

เลยห้วยแม่กระบาลมาได้ไม่ถึง ๑๐ นาที พรานหนุ่มสมัครเล่นคณะนั้นพากันตื่นจากภวังค์อีกครั้ง เมื่อสนั่นห้ามล้อดังสนั่น พรานพื้นเมืองที่นั่งมาด้วยและแก้วคนรถถูกสะบัดลงไปในอนกั้งอยู่กับซากเก้งซึ่งกองอยู่กลางรถ ชายหนุ่มซึ่งนั่งหลับๆ ตื่นๆ อยู่ข้างเขาหันไปดูสนั่นอย่างประหลาดใจ

“เป็นอะไรไปอีกคนล่ะ ดาฝากอย่างอ้ายแก้วไปอีกคนรี?”

“ฮือ ลือไม่เห็นหรอกริ ลพ?”

“เห็นอะไร?”

“เสือไฟ ใหญ่ราวกับม้าเทศ เขี้ยวยาวราวกับงาช้างย่อม ๆ นะซี!”

ชายหนุ่มมองดูหน้าสหายของเขา เพื่อให้แน่ใจว่าขณะนั้นกำลังตื่นอยู่ นัยน์ตาทั้งคู่ของสนั่นลืมโพล่ง เหงื่อเม็ดโป้ง ๆ ก็ออกมาเกาะอยู่เต็มหน้าผากอันขาวซีด แม้ริมฝีปากสนิทเหมือนจะพยายามบังคับไม่ให้พันกระแทกกัน

“สนั่น ลือแน่ใจรึว่าใช่ไม่กลับมาอีก?” เขาถาม

“เปล่า ลพ อ้าวเป็นคนปกติทุกอย่าง” เป็นคำตอบ

“ไม่ได้แต่ต้องถูกทุ่งขวคนนั้นอีกเหมือนกัน?”

“เปล่าเลย! คุณพระช่วย---นี่ลือคิดว่าสติอ้าวไม่ดีหรือตาฝ้าไปจริง ๆ จังหรือ?”

“ก็จะให้อ้วคิดอย่างไร? เรานั่งมาในรถด้วยกันตั้ง ๖ คน ไม่มีใครเลยนอกจากลือกะอ้ายแก้วเท่านั้นเห็นเสือบ้าเลื้อยบดตัวแดงเป็นไฟ ใหญ่ราวกับม้าเทศ เขี้ยวยาวราวกับงาช้างอย่างนั้น”

“แต่อ้าวเห็นมันจริงๆ” เสียงของสนั่นสั่นและตกใจยิ่งขึ้น “ตัวสูงเรื่องราวกับทาฟอสฟอรัส ปราดออกมาจากพุ่มไม้ข้างทาง กระโดดตัดหน้ารถไปในระยะห่างไม่ถึง ๑๐ ก้าว!”

“เฮอะ ไว่ตกเตียงกันที่แคมป์ดีกว่า ลือเลื่อนมาทางนี้เถอะ อ้าว ขับแทนเอง น้อย เสือไฟใหญ่ราวกับม้าเทศ เขี้ยวยาวราวกับงาช้าง มีหน้าซำสุกสว่างไปทั้งตัวราวกับทาฟอสฟอรัส ประเดี๋ยวอ้าวจะตาฝ้าเห็นข้าง ๔ งาให้ดู!”

เขาหัวเราะเสียงดังลั่น ขณะที่เข้าเกียร์และเหยียบคันเร่งน้ำมัน ขณะนั้นเสียงฟ้าคำรามมาแต่ไกล สายฟ้าก็แลบแปลบปลาบกระชั้นถี่ขึ้น กลุ่มเมฆสีดำที่หนาแน่นลอยต่ำลงทุกที กระแสลมที่กระโชกมา ต้อง

กระจกหน้าและประทุนรถเต็มแรง

“เสื่อไฟ ไหล่รวากับม้าเทศ เขี้ยวยาวรวกับงาช้าง อ้ายหะ...”

“ระวัง! ลพ...”

ลพเหยียบห้ามล้อเต็มแรง จนหน้าอกตนเองกระแทกกับพวงมลัยรถแทบจุก ทุกคนก็ถลึงลงไปนอนอยู่กลางพื้นรถจีปนอกจากสนั่นซึ่งเกาะพนักและคันประทุนแน่น ปากอ้า ตาค้าง เมื่อเฟืองออกไปตามแสงไฟข้างหน้า เสียงของเข่าที่พันออกมาจากลำคอสั้นเหมือนคนที่กำลังเป็นไข้

“เห็นไหมลพ ว่าอ๊วกะแก้วไม่ได้ตาฟาด เห็นรีเปล่า?”

“คุณพระช่วย!” ลพพึมพำด้วยเสียงแผ่วเบา “มันกำลังเดินตรงมาทางเรา ขอปืนกันทีสนั่น...”

“อย่าอิง นันจ้าวพ่อ!” พรานคนหนึ่งร้องเสียงสุดเสียง

ลพรับไรเฟิลแฝดไปจากสหายของเขาแล้ว แต่ก็มีรีรออยู่ด้วยความไม่แน่ใจว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป สนั่นและทุกคนในรถข้างหลังได้แต่นั่งตะลึง ขณะที่เสื่อไฟใหญุ่มหึมา และลักษณะแปลกประหลาดมหัศจรรย์ตัวนั้นยังทวนแสงไฟใกล้เข้ามา จากระยะ ๓๐ หลา เป็น ๒๕, ๒๐ และ ๑๕ ใกล้เข้ามาเป็นลำดับ พร้อมด้วยเสียงคำรามครืออยู่ในคอตลอดเวลา เขี้ยวอันยาวไม่ต่างกว่างาช้างย่อยๆ ของมันสว่างเรืองเหมือนทาด้วยฟอสฟอรัสทำนองเดียวกันทั้งตัวและหาง ในระยะที่ห่างเพียง ๑๐ ก้าวเท่านั้นเอง ลพก็ทนรับความรู้สึกอันเต็มไปด้วยความตื่นเต้นและหวาดกลัวต่อไปอีกไม่ไหว เขายกดับเบิลไรเฟิล .๔๖๕ ใหม่เอี่ยมกระบอกนั้นขึ้นประทับบ่า สอดปากกระบอกไประหว่างช่องกระจกหน้าที่เปิดอยู่ แต่ก่อนที่จะตัดสินใจเหนี่ยว สายฟ้าก็แลบปลามมาเข้าตา พร้อมกับเสียงเปรี้ยงสนั่น เมื่อมันผ่าลงที่ใดที่หนึ่งทางขวามือออกไป ทันใดนั้นเองนิ้วชี้ของเขาก็ได้แตะแตะนึ่งอยู่กับโครงโก ไม่สามารถจะกระตุกกระดิกได้ ไม่สามารถแม้แต่จะหาย

ใจได้สะดวก เมื่อได้ยินเสียงหัวเรียดังมาจากที่หนึ่งที่ใดในความมืดนอกรัศมีของแสงไฟหน้าจีปคันนั้นออกไป

“กล้าดีทำไมถึงไม่ยิง? เจ้ารู้ไหมว่านั่นนะไม่ใช่เสือธรรมดา มันไม่ใช่สัตว์ป่าอย่างที่พวกเจ้าออกมาช่วยกันทำลาย ปีหนึ่งๆ ไม่รู้วาก็ลืบกี่ร้อย ไม่มีปืนสมัยใหม่หรืออาวุธอะไรจะทำลายชีวิตมันได้ ข้าเองจะเป็นคนรับผิดชอบในข้อนั้น มันไม่ใช่สัตว์คู่บ้านคู่เมืองนี้ แต่คู่โลกมาก่อน กาญจนบุรีและเมืองอื่นจะปรากฏในพิภพ พันธุ์ของมันอายุกว่าหมื่นปี นี่เป็นตัวสุดท้ายที่เหลืออยู่ในปัจจุบัน กลับไปเสีย เจ้าหนุ่ม อย่าออกมา กาญจนบุรีอีก มันได้ลิ้มรสเลือดเนื้อของมนุษย์เมื่อไร กาญจนบุรีทั้งเมืองจะกลายเป็นเมืองร้าง...กลับไป...กลับไปทีเดียว”

“แต่...เจ้าพ่อ” ลพคราง “พวกเราไม่ได้ทำผิดคิดร้ายอะไรเจ้าพ่อก่อนออกจากป่าเราก็เช่นวัคตักแดน ขอลูกช้างลูกม้าที่เกรแล้วนี่ เจ้าพ่อจะเอาอะไรอีก!”

“ข้าไม่เอาอะไร” เสียงนั้นทวาด “ข้าไม่ต้องการอะไร ข้าไม่ใช่เจ้าพ่อที่เที่ยวกินสินบาทคาดสินบนใคร ข้าเป็นมนุษย์เดินดินธรรมดาอย่างพวกเจ้า เพียงแต่ข้าไม่ต้องการเห็นการทำลายสัตว์ศักดิ์ชีวิตอย่างนี้เท่านั้น ที่พวกมนุษย์เจ้ายังพยายามที่จะอยู่ร่วมกันโดยสันติ ทำไมถึงไม่ปล่อยให้สัตว์พวกนี้มันอยู่กันตามลำพังบ้าง?”

“แต่เจ้าพ่อ...” ลพค้าน

“ข้าบอกแล้วว่าไม่ใช่เจ้าพ่อของพวกเจ้า!” เสียงนั้นดุ

“จัน...จันเป็นใคร?”

“ต่อไปก็รู้เอง โดยข้าไม่ต้องบอก เชื้อข้าเถอะ รีบออกไปเสียจากที่นี่ ก่อนที่มันจะรู้สชาติของเนื้อมนุษย์ ก่อนที่ข้าจะหมดอำนาจบังคับไม่ให้มันผุดขึ้นมาบนพื้นโลกอีกได้ กิ่งพุทธกาลแล้วมันไม่เคยเห็นแสงเดือน

แสงตะวัน กิ่งพุทธกาลแล้ว มันไม่เคยรู้จักว่ามนุษย์คืออะไร เชื้อข้าและ
รับกลับไปเสีย ก่อนที่มันจะทันรู้ในความโหดร้ายทารุณของพวกเจ้า...”

ตลอดเวลา คนอื่นๆ ในจีปกลางคันนั้น ไม่มีใครกล้าปริปากเลย
จนคำเดียว นอกจากชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเพิ่งออกป่าเป็นครั้งแรก และ
ขวัญเสียกว่าใครๆ ทันใดที่เสียงนั้นจบลงนั่นเอง เขาก็หิบบินประจํามือ
ขึ้น ก่อนที่ใครจะทันรู้ว่าเกิดอะไร หรือห้ามทัน ไรเฟิลกระบอกนั้นก็แผด
เสียงสนั่นเสียแล้ว เสือใหญ่หรือสัตว์ประหลาดอะไรก็ตามยีนแยกเขี้ยวอยู่
กลางแสงไฟตรงหน้ารถ กระโดดดีดลังกากลับไปทอดหนึ่ง พร้อมด้วยเสียง
คำรามสนั่น พอมันตั้งตัวได้ก็แผ่นแผ่ลิ้นเข้ามาที่จีปคันนั้น ประกายสุกเรือง
จากร่างของมันสว่างไปทั่วภายในประทุน ทุกคนได้ยินเสียงร้องด้วยความ
ตกอกตกใจของชายหนุ่มคนนั้น ประสานกับเสียงร้องห้ามมาจากในเงามืด
นอกรถ ครั้นแล้ว ร่างอันสว่างโพล่งก็แผ่นวับกลับไปในพุ่มไม้หนาที่บข้าง
ทาง พร้อมด้วยร่างของชายหนุ่มเคราะห์ร้ายอยู่ในปากของมัน พรานทุก
คนตะลึงไปหมด โดยไม่มีใครทันจะให้ความช่วยเหลืออย่างไรได้ เสียงจาก
ในเงามืดข้างทางร้องขึ้นด้วยความเดือดดาลว่า

“ความหายนะมาสู่พวกเจ้าทั้งหลายแล้ว ชาวบ้านบนสองฝั่งแคว
น้อยแควใหญ่ จะไม่มีใครปลอดภัยอีกต่อไป ภายในไม่ถึงปีกาญจนบุรีจะ
กลายเป็นเมืองร้าง ๕ ปีต่อไปเมืองใกล้เคียงจะกลายเป็นป่าช้า อีก ๑๐
ปีข้างหน้าทั้งเมืองไทยจะเหลือแต่แผ่นดินที่ว่างเปล่า เพราะอะไร เพราะ
ความบัดซบของพวกเจ้าที่ถือปืนอยู่ในมือเพียงคนเดียว...กลับไป เจ้าพวก
ผู้ทำลาย...กลับไปเสียเดี๋ยวนี้ทันที ก่อนที่พวกเจ้าที่เหลืออยู่จะเอาชีวิตมา
ทิ้งไว้เสียที่นี่...”

เสียงฟ้าผ่าลงมาในบริเวณใกล้เคียงอีกครั้ง ท่ามกลางแสงสว่างที่
แวบขึ้นนั่นเอง สายตาทุกคู่ของชายหนุ่มและพรานพื้นเมืองบนรถแลเห็น

ร่างอันสูงตระหง่านร่างหนึ่งซึ่งโกลนศีรษะเกลี้ยง นุ่งขาวห่มขาว มือข้างหนึ่งถือไม้เท้า อีกข้างหนึ่งชี้ขึ้นไปบนฟ้า หน้าตาและเนื้อตัวดำเหมือนตอตะโก จ้องตรงมาทางพวกเขาอย่างเต็มไปด้วยความชิงชัง เท่านั้นเองเป็นอย่างมากที่ทุกคนจะสังเกตเห็น เพราะในพริบตาต่อมา ฝนทำให้ใหญ่ก็ซัดกระหน่ำลงมาอย่างลึมหลึมตาไม่ขึ้น เสียงฟ้าลั่นครืนไม่ขาดระยะ พายุก็พัดปั่นป่วนไปหมด ทุกหนทุกแห่งมืดมิดเหมือนอยู่ในถ้ำ มองไม่เห็นอะไร

เท่านั้นเองเป็นรายละเอียดทั้งหมดของเหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นเมื่อคืนวาน ซึ่งนักล่าสัตว์หนุ่มชาวพระนครคนนั้นและผู้นำกับการสำรวจจะสามารถให้ได้ บริเวณห้วยแม่กระบาลตอนนั้น เป็นสถานที่และภูมิประเทศซึ่งข้าพเจ้ารู้จักดี เพราะเคยท่องเที่ยวอยู่หลายปี ตั้งอยู่ไม่ห่างไกลจากชุมชนของพวกตัดไม้และหมู่บ้านเล็ก ๆ ของกะเหรี่ยงไปเท่าใดนัก แม้กระนั้นจากการสอบสวนของผู้นำกับอีกเหมือนกัน ก็ไม่ปรากฏว่ามีใครระแคะระคายวิเวกของเสือหรือสัตว์ประหลาดตัวนั้น ฝนที่ตกหนักหลังจากเหตุการณ์เกิดขึ้นทำให้ไม่มีใครสามารถจะค้นพบรอยของมัน หรือซากศพของชายหนุ่มผู้เคราะห์ร้ายเพื่อยืนยันวาทะของบรรดาเพื่อนร่วมคณะของเขาได้ ตกกลางคืนที่เหลื่ออยู่สำหรับเราจะเลือก จึงอยู่ที่คอยฟังรายงานของ ร.อ.เรืองและดาเก็นต่อไป และข้าพเจ้าก็บอกออกไปตามนั้นชั่วขณะหนึ่งผู้นำกับการมองดูข้าพเจ้านิ่งอยู่ด้วยสีหน้าและนัยน์ตาชอบกล ครั้นแล้วก็ถอนใจ

“คุณ...คุณคิดว่ามันจะเป็นไปได้หรือครับคุณศักดิ์?” เขาถาม

“ในเรื่องอะไรครับ? เสือหรือสัตว์ประหลาดตัวนั้น เจ้าพ่อหรือพี่ปะขาวห้วยแม่กระบาล หรือเหตุการณ์ตามที่คุณลพกะพรานเล่า?”

“ทุกอย่างแหละ ผมเองสารภาพตามตรงว่าเหมือนฟังนิทาน”

“ครับ ทุกคนก็ดูเหมือนจะรู้สึกอย่างนั้น นอกจากคุณลพ คุณสนั่น

กะพวกพรานเอง แต่ข้อหนึ่งซึ่งเราไม่ควรลืมก็คือ คนหนึ่งในจำนวนพราน
สมัครเล่นในขณะนั้นได้หายไป...ชื่ออะไรนะครับ?”

“กิมใช้ สุทธิวงศ์!”

“ครับ มันสำคัญที่ตรงนั้น จากปากคำของทุกคนที่มาด้วยกัน ก็
ยืนยันเป็นเสียงเดียวว่ามันเกิดขึ้นจริง เพราะฉะนั้น ถึงจะฟังดูแปลก
ประหลาดมหัศจรรย์เพียงใด เราก็หนีจากข้อเท็จจริงไม่พ้นว่า คุณกิมใช้ถูก
ฆ่าตาย จะโดยเสือไฟใหญ่ราวกะม้าเทศ เขี้ยวยาวยังกะงาช้าง หรือเสือ
โคร่งกินคนตามธรรมชาติเป็นอีกปัญหาหนึ่ง...”

“ถึงกระนั้น มันเป็นไปได้ที่คุณศักดิ์ ที่เสือใหญ่ตัวจะแดงเป็นแสง
ไฟเหมือนทาด้วยฟอสฟอรัส แล้วก็ชีปะขาวเจ้าของเสียงประหลาด ตัวดำ
เหมือนคอตเทโก คุณไม่คิดบ้างรึว่ามันอาจจะเป็นภาพลวงตา?”

“ในป่าและเวลาง่วงเงย ภาพหลอนอาจจะเกิดแก่คนเราได้ เสียง
ต่างๆ ก็อาจจะทำให้หูได้ยินได้ฟังเป็นเรื่องเป็นราวไป แต่ผมประหลาดใจ
ครับผู้กำกับ ที่ทุกคนเล่าเป็นเสียงเดียวกัน นอกจากนั้นคุณลพซึ่งชำนาญ
ปากว่าเพื่อน สถิติดีกว่าเพื่อน ก็ยืนยันหนักหนาว่า ตลอดเวลาแถมไม่ง่วง
หรือปล่อยให้อุบาทนาพาไป ภายหลังที่เสือหรือสัตว์ประหลาดตัวนั้นคาบ
กิมใช้ไปแล้ว แยกพาเพื่อนๆ กับพวกพรานสองไฟตามไปเกือบชั่วโง
พบรอยเท้าเสือใหญ่หายไปในช่วงแม่กระบาลที่น้ำกำลังขึ้นเอ่อ การคิด
ตามจึงยุติลงเพียงแค่นั้น...”

ผู้กำกับการตำรวจหนุ่มนิ่งไปอีกนาน ทั้งสีหน้าและนัยน์ตาบอกว่า
ยังเต็มไปด้วยความข้องใจ สักครู่จึงได้เอ่ยขึ้นอีกด้วยเสียงซึ่งเต็มไปด้วย
ความครุ่นคิด

“ผมอยู่เมืองกาญจน์มา ๕ ปี ไม่เคยมีคดีใดเลยจะแปลกประ-
หลาดและลึกลับเหมือนรายนี้ เมื่อถึงพวกหนังสือพิมพ์ก็แห่กันไปขอ

สัมภาษณ์คุณลพกะพวกที่โรงพยาบาล ต่อจากนั้นเขาคงจะพากันมาที่นี่ ผมไม่มีความรู้ความชำนาญในเรื่องป่าเรื่องดงเลย จะให้ผมทำยังไงถ้าเรื่องมันกลายเป็นคุณกิมใช้ลูกเสือคาบเอาไปจริง...เสือประหลาด ตัวแดงเป็นแสงไฟ ไห่ญ่รวกมะ้าเทศ เขี้ยวยาวรวกมะงาข้าง?”

“ถ้ามันเป็นเสือจริง ผู้กำกับก็คงจะไม่หนักใจอะไร พรานหลายคนในเมืองนี้ คงจะยินดีจัดการกับมันแทนผู้กำกับได้”

“ตรงกันข้าม พรานที่ไปกับคุณลพกำลังจับไข้เพื่อไปตามๆ กันอยู่ที่โรงพยาบาล ทั้งกาญจนบุรีก็กำลังลือกันแซดไปเกี่ยวกับเรื่องนี้ ไม่มีใครกล้าออกไป คณบดีสำรวจวัตถุโบราณของมนุษย์ล้านปีก็ต้องหยุดชะงักอยู่ที่นี้เพราะหาคนนำทางกะคนงานไม่ได้...ใครต่อใครเชื่อตามคำบอกเล่าของคุณลพกับคณะของแกทั้งนั้น...กาญจนบุรีกำลังมีอะไรแปลกขึ้นแรกพบเครื่องใช้และหมู่บ้านของมนุษย์ล้านปี ที่นี้เสือไฟที่โผล่ออกมาจากใต้ดินเพื่อกินคนให้หมดไปทั้งเมือง เรื่องมันไม่น่าเป็นไปได้ แต่ใครๆ เขาก็พากันเชื่อ จะให้ผมทำอย่างไร?”

“ผมคิดว่าผู้กำกับใจเย็นๆ ไว้ก่อน จนเราได้ฟังรายงานจากคุณเรื่องกับตาเกินดีกว่า ถ้ามันเป็นเสือจริง ก็คงจะได้ร่องรอยในไม่ช้า ผมว่าอย่างไรเสียเย็นนี้ก็คงได้เรื่อง”

ผู้กำกับการตำรวจหนุ่มตอนใจ รินเบียร์ใส่แก้วเลื่อนมาให้ข้าพเจ้า แล้วก็รินใส่แก้วตนเองยกขึ้นดื่มพลางยิ้มออกมาได้ ตลอดบ่ายวันนั้น กาญจนบุรีเต็มไปด้วยคนข่าวและช่างภาพหนังสือพิมพ์จากพระนคร ทั้งผู้กำกับและข้าพเจ้าเกือบไม่มีเวลาได้พักผ่อน เมื่อเสร็จภาระในการให้สัมภาษณ์แล้ว เราก็ได้แต่คอยอยู่ด้วยความเคร่งเครียดไปตามๆ กัน เย็นวันนั้นเอง เราก็ได้รับการยืนยันเกี่ยวกับเสือหรือสัตว์ประหลาดตัวนั้น มิใช่จากรายงานของ ร.อ. เรื่องหรือตาเกินซึ่งยังไม่กลับมา หากจากปากคำ

กำนันและผู้ใหญ่หลายตำบลว่าลูกบ้านหลายคนหายไป บ้างในขณะที่ทำงานอยู่ในไร่ข้างบ้าน บ้างขณะลงไปดักน้ำที่ตีนท่า และบ้างก็ขณะดำข้าวอยู่ได้ทุนเรือน แต่ละรายให้ปากคำต้องกันว่า รอบบริเวณที่เกิดเหตุเต็มไปด้วยรอยเสือใหญ่ทั้งนั้น

กาญจนบุรีทั้งเมืองเคร่งเครียดเหมือนบรรยากาศประจูด้วยกระแสไฟฟ้า ยิ่งเสียวว่าสมัยสงคราม ยิ่งเสียวว่ายามญี่ปุ่นไปตั้งกองทหารอยู่ที่นั่น ผู้กำกับการตำรวจหนุ่มกระสับกระส่ายยิ่งขึ้น พร่ำอยู่แต่ว่า

“คุณเรื่องกะตาเกินของคุณเสร็จไปด้วยทั้งสองคนแล้วก็ไม่รู้ คุณศักดิ์”

ข้าพเจ้าหัวเราะ “ผมคิดว่าไม่ ถ้ามันเป็นเสือใหญ่จริง! จะกินคนหรือไม่กินคนก็ตาม อย่างกำนันผู้ใหญ่บ้านเหล่านั้นรายงาน”

“จันทำไมถึงได้พากันหายเจ็บไป”

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่คิดว่าคงจะมีเหตุผลของแกล...”

“ข้าวออกแซดไปหมดว่าเสือแน่ แต่ก็ไม่มีใครสมัครจะออกไปจัดการกับมันสักคน อย่างนี้จะให้ผมร่อยู้อย่างไรไหว ถ้าไม่มีใครจริงๆ ผมก็เห็นจะต้องออกไปเอง ถึงจะไม่เคยยิงสัตว์ยิงเสืออะไรกับใครเขา”

ข้าพเจ้าอดที่จะชมน้ำใจของผู้กำกับหนุ่มผู้นั้นไม่ได้ แต่ก็มีได้สนับสนุนหรือห้ามปรามแต่อย่างใด ในเมื่อข้าพเจ้าเองก็ไม่ทราบข้อเท็จจริงที่ควรเชื่อถือได้สักอย่างเดียว กำลังที่เรากระสับกระส่ายกันอยู่ที่บ้าน ผู้กำกับการคำนวณนั่นเอง ร.อ. เรื่องและตาเกินก็เดินทางกลับมาถึง

ทั้งสี่หน้าและนัยน์ตา มากกว่านั้นเครื่องแต่งกายและเนื้อตัวที่มอมแมมเต็มไปด้วยริ้วรอยของหนามข่วนทั้งสองคน บอกให้ข้าพเจ้าทราบว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดผิดพลาดไปแน่ นับแต่ครั้งแรกที่ก้าวขึ้นบันไดมา ผู้กำกับผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ทันที สี่หน้าเต็มไปด้วยความตื่นเต้นและคาดหวัง

ขณะที่ร้องถามว่า

“ได้ความว่าอย่างไรครับ เสือหรือไม่ใช่?”

“ให้ตาเก็นอธิบายเถอะครับ ผม...ผมเองบอกไม่ถูก” ร.อ.เรือง

ตอบ

“จะว่าเสือกก็เสือก จะว่าไม่ใช่ก็ไม่ใช่!”

“พูดให้ฟังง่าย ๆ หน่อยตาเก็น ผู้กำกับไม่ชินกับภาษาของแก เหมือนกะฉั่น”

“ถ้ามันเป็นเสือก ก็ปู่ของเสือก ทวดของเสือก ทวดของทวดของเสือก แลละนาย รอยตีนใหญ่เหมือนกะซ้าง วัตรระหว่างรอยตีนหน้าถึงรอยตีนหลัง น้ำเตศเรตตี้ ๆ นี่เองนาย”

“งั้นก็จริงของคุณลพแก กะพรานพวกนั้นเล่า!” ผู้กำกับร้อง

“เขาเล่าว่าอย่างไรตาเก็นจำไม่ได้ถนัดเสียแล้ว แต่รอยตีนที่ตาเก็น กะนายทหารเรื่องตามจากห้วยแม่กระบาลไปถึงเขาพัง เป็นรอยตีนเสือก ใหญ่ขนาดรอยตีนช้างย่อม ๆ แน่”

ผู้กำกับการตำรวจหนุ่มหันมามองข้าพเจ้าอย่างสงสัย เหมือนจะถามให้แน่ใจว่าวาจาของแกเป็นที่เชื่อถือได้หรือไม่ ข้าพเจ้าหัวเราะแล้ว

ตอบว่า

“ถ้าตาเก็นว่าเป็นเสือกก็ต้องเสือกครับ ผู้กำกับ ถ้าแกว่ารอยมันใหญ่เท่าช้างก็ต้องใหญ่เท่าช้าง”

“คุณพระช่วย ถ้าใคร ๆ เขาได้ฟังเข้า ทั้งเมืองกาญจน์จะยิ่งไปกันใหญ่”

“เปล่า่นาย ตาเก็นกะนายทหารเรื่องยังไม่ได้เล่าให้ใครฟัง ออกจากเขาพังก็โดยสารรถโยกเขามาถึงที่นี่ ทุกหนทุกแห่งเห็นแต่เตรียมอพยพหนีเข้าเมือง เรื่องมันไปกันเร็วเหลือเกินราวกะไฟไหม้ป่า พอตาเก็นเจอ

หวัะโหลกคนหนุ่มที่มันคาบไปในหุบหลังเขาพังเท่านั้น พวกชาวบ้านต่างเข้าบ้านปิดประตูเงียบ คนงานรถไฟก็พากันล่องลงมาที่วังโพ เขาพังเวลานี้เหมือนบ้านร้างแล้วนาย...”

“จริงของตาเกินแถมรับผู้กำกับ เห็นรอยเสือตัวนั้นแล้ว ผมก็เห็นใจชาวบ้านกะคนงานในการที่เขาต้องตัดสินใจเช่นนั้น มันไม่ใช่ใหญ่อย่างผิดปกติของเสือธรรมดาสามัญอย่างเดียว แต่มีอะไรอีกหลายอย่างเหลือเกินที่ผมไม่เข้าใจ”

“เป็นต้นว่าอะไรบ้างครับคุณเรื่อง?”

“เบื้องต้นทีเดียว รอยมันผิดกว่าเสือทั้งหลาย แปรออกไปเหมือนรอยเท้าหมีหรือลิงใหญ่ แทนที่จะมนหรือกลม เบื้องต่อไป ทุกแห่งที่พบรอยของมัน มีรอยเท้าคนใหญ่ผิดปกติอีกเหมือนกันเดินน่าหน้า”

“ซีปะชาวคนนั้น!” ผู้กำกับร้อง “ซีปะชาวที่คุณลพ คุณสนั่น กับพวกพรานเล่า ซีปะชาวผู้ทำนายว่า ภายใน ๑ ปี กาญจนบุรีจะกลายเป็นเมืองร้าง ๕ ปีต่อไป เมืองใกล้เคียงจะกลายเป็นป่าช้า อีก ๑๐ ปีข้างหน้า เมืองไทยจะเหลือแต่แผ่นดินที่ว่างเปล่า...เพราะเสือหรือสัตว์ประหลาดตัวนั้น...เสือกิ่งพุทธกาล!”

๒

การพบครั้งแรก

ชั่วอึดใจหนึ่งเต็ม ๆ ทุกคนนิ่งอัน ต่างคนต่างมองดูตากัน โดยไม่รู้ว่าจะพูดอะไรออกมา บรรยากาศภายในห้องนั้นก็เต็มไปด้วยความ อึดอัด ข้าพเจ้าเองแม้จะเชื่ออะไรยาก นอกจากจะประกอบไปด้วยหลักฐานและเหตุผลพอ หรือประสพด้วยตนเอง ยังอดที่จะหวั่นไหวไปไม่ได้ ด้วยน้ำหนักของเรื่องราวเหล่านั้น ตลอดเวลามือทั้งสองของผู้กำกับการ ดำรงท่าเข้า...แล้วก็คลายออก สายตาทั้งคู่ของเขามองออกไปในความมืด ภายนอก สีหน้าบอกความตื่นเต้น เหมือนได้สำนึกหรือหาวกระแวงอยู่ ตลอดเวลา ว่าเสือหรือสัตว์ประหลาดตัวนั้น...สัตว์กึ่งพุทธกาล...กำลังเลาะ ขอบรั้ว หรือกำบังกายอยู่ ณ ที่หนึ่งที่ใดในเงามืดของใต้ถุนเรือน ราววันที่ ต่อมาเขาจึงเอ่ยขึ้นด้วยเสียงพึมพำว่า

“ถ้าเพียงแต่ตากะเหรี่ยงนั้น ผมก็คงจะหัวเราะด้วยความขบขัน ในเรื่องที่แก่เล่า เสืออะไรกันรอยตีนใหญ่เท่าช้าง แต่นี่คุณเรื่องยืดยาน เพราะฉะนั้นมันก็คงจะเป็นความจริง”

ร.อ. เรื่อง “อ้อ มันเป็นความจริงครับผู้กำกับ ถึงเหตุการณ์ที่ตา เกิ่นเล่าก็เหมือนกัน นอกจากเขาฟัง อีกไม่กี่วันวังโพก็คงจะร้างตามไป ด้วย ทุกหนทุกแห่งมีแต่ความหวาดกลัวจนแทบจะไม่เป็นตัวเป็นคนไป